

ת"פ 43247/11/12 - מדינת ישראל נגד פרדז גיליאדוב, אלכס מוסייב, אהרון אפלמן, רחל קלפון

בית משפט השלום בראשון לציון

06 אוקטובר 2014

ת"פ 43247-11-12 מדינת ישראל נ' גיליאדוב ואח'
מ"ת 43267-11-12

בפני כב' השופטת שירלי דקל נזה
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. פרדז גיליאדוב
2. אלכס מוסייב
3. אהרון אפלמן (עציר)
4. רחל קלפון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מאור לונדנר

ב"כ הנאשם 3 עו"ד אלון קריטי

הנאשם 3- הובא ע"י שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בעניין הנאשם 3

כתבי האישום

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות נשוא התיק העיקרי וכן הודה בעבירות נשוא שני תיקים נוספים של בית-משפט זה, וצירפם לתיק העיקרי, כדלקמן:

עמוד 1

כתב האישום בתיק העיקרי

הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא, גניבה בצוותא חדא וקשירת קשר לביצוע פשע.

על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 9.11.12, הנאשם קשר קשר עם שלושת הנאשמים האחרים בתיק, לביצוע התפרצות לבית מגורים וגניבת רכוש ממנו. לשם מימוש הקשר וקידומו, הצטיידו הנאשם וחבריו לכתב האישום בפטיש, אזמל וגרזן, וכן ברכב שנשכר על-ידי אחר, והגיעו לבית המתלוננים. הנאשם ונאשמים 1 ו-2 נכנסו לחצר הבית, התפרצו לבית דרך החלון, וגנבו מהבית רכוש רב הכולל כספת, תכשיטי זהב מסוגים שונים, שעונים, בושם ושמיכה. הנאשם וחבריו נתפסו בסמוך לאחר מכן, כשברשותם חלק ניכר מהרכוש הגנוב, וחלק מהרכוש הגנוב לא אותר.

כתב האישום בת"פ 20265-04-11

הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפת שוטר וניסיון תקיפת שוטר.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 20.4.2010, הוזעק שוטר לביתו של הנאשם והבחין בו בחדר המדרגות, כשהוא תחת השפעת אלכוהול. כשהשוטר שאל את הנאשם בדבר מעשיו, הנאשם ירק בפניו מספר פעמים, ניסה להכותו באגרוף לעבר פניו, אך השוטר הצליח להתחמק מהנאשם. הנאשם התקרב לשוטר, דחף אותו לעבר הקיר, וכתוצאה מכך, השוטר נחבל בראשו ובגבו. בהמשך, הוזעקו שוטרים נוספים אל הבית, וכשניסה אחד השוטרים שהוזעקו להשתלט על הנאשם, הוא הכה אותו במכת אגרוף בעינו, וכשהשוטר הורידו בחדר המדרגות, המשיך הנאשם להשתולל ולצעוק, וניסה לנשוך את ידו של השוטר, וכתוצאה מכך, גרם לשוטר לשטף דם ביד ולאודם בפנים.

כתב האישום בת"פ 19200-12-12

הנאשם הורשע בעבירה של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית.

על-פי עובדות כתב האישום, בתאריך 6.8.2012, בחיפוש שנערך על גופו של הנאשם, נמצא כי החזיק בכיס מכנסיו סם מסוג חשיש במשקל 26.04 גרם נטו שלא כדין.

תסקיר שירות המבחן

2. התסקיר בעניינו של הנאשם הוגש בחודש מרץ 2014, ובעת עריכתו, הנאשם היה עצור מזה חודשיים בגין עמוד 2

חשד לעבירות אלימות, בתיק שנפתח נגדו בחודש ינואר 2014 בבית המשפט המחוזי.

טרם הסתיימו ההליכים המשפטיים בבית המשפט המחוזי, וגם נכון למועד גזר הדין, הנאשם עדיין נמצא במעצר.

על פי האמור בתסקיר, הנאשם נולד באוקראינה, וכשהיה בן 3 שנים עלה לארץ עם משפחתו מגרוזיה. הנאשם מסר כי לאחר פרידת הוריו בשנת 2006, אביו שב לאוקראינה, ונפטר בשנת 2009. אמו של הנאשם סובלת מבעיות בריאות ומתקיימת מקצבת המוסד לביטוח לאומי. הנאשם תיאר מצב כלכלי דחוק במשפחתו ואת מאמציו לסייע לבני משפחתו. שרות המבחן התרשם כי הנאשם גדל במסגרת משפחתית מורכבת ובעייתית, והוריו התקשו לשמש עבורו דמויות מכילות, סמכותיות ומציבות גבול.

הנאשם סיים 10 שנות לימוד. לדברי הנאשם, הרבה להיעדר מהלימודים, גילה מוטיבציה נמוכה להשקעה בלימודים ואובחן כסובל מהפרעות קשב וריכוז. הנאשם מסר כי לאחר שנשר מלימודיו, עבד באופן מזדמן ולא גויס לצה"ל בשל אי התאמה. טרם מעצרו של הנאשם הוא התגורר בבית אמו, ומסר כי עבד בתחום השיפוצים כחצי שנה.

הנאשם החל את מעורבותו בפלילים בגיל 16, על רקע קשרים שוליים ושימוש מזדמן באלכוהול וסמים, שהעמיק על רקע קשיים רגשיים וקשיי הסתגלות. בעת שהנאשם עמד לדין לראשונה בבית-המשפט לנוער, הוא שולב בהליך טיפולי למניעת אלימות וערך מאמצים לשתף פעולה, אך גורמי הטיפול התרשמו אז כי קיים סיכון במצבו.

במסגרת הליכי המעצר שהתקיימו בתיק זה, ניתן צו פיקוח מעצר, והנאשם שולב בקבוצה המיועדת למטופלים השוהים במעצר-בית, אך התקשה לשתף פעולה ולכן בוטל הצו.

הנאשם הודה בפני שירות המבחן בעבירות המיוחסות לו בתיק העיקרי ובתיקים שצורפו, והביע בושה וצער על התנהגותו הבעייתית והפגיעה במתלוננים. עם זאת, הנאשם שלל צורך בקבלת טיפול גמילה מחומרים פסיכואקטיביים או בטיפול בתחום האלימות, וצמצם בנסיבות ביצוע העבירות.

שירות המבחן התרשם כי העבירות בוצעו על רקע חבירתו של הנאשם לגורמים שוליים, נטייתו לריצוי חברתי, קושי להציב לעצמו גבולות פנימיים ושימוש לרעה בסמים. לפי הערכת שירות המבחן, קיים סיכון ברמה בינונית למעורבות הנאשם בהתנהלות אלימה בעתיד וכי מידת החומרה של תוצאות האלימות צפויה להיות בינונית.

שירות המבחן סקר את גורמי הסיכוי לשיקום ואת גורמי הסיכון להישנות העבירות, ולמרות ההתרשמות מתפקוד לקוי של הנאשם, קשייו, צרכיו, הסיכון להמשך מעורבות עבריינית, והנוזקות הבולטות, אין בידי שירות המבחן המלצה טיפולית בעניינו.

שירות המבחן התרשם כי נכון לעת הנוכחית, מסגרת שירות המבחן אינה יכולה להוות עבור הנאשם מסגרת מציבת גבול, ולהערכתו, מסגרת סגורה בעלת גבולות ברורים תוכל לסייע לנאשם בבלימת התדרדרות חייו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה פירט בטיעוניה לעונש את עברו הפלילי של הנאשם, פירט את עובדות שלושת כתבי האישום, ואת הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בעבירות שלהן השלכות מהותיות על קורבנות האירועים. ב"כ המאשימה טען כי על בתי המשפט להילחם בעבירות רכוש, אלימות וסמים, כדי להרתיע עבריינים ולגמול להם בדרך הולמת על מעשיהם, באמצעות נקיטת עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המאשימה טען כי בעבירות שביצע הנאשם יש לתת משקל בכורה לאינטרס הציבורי, ולהעדיפו על פני האינטרס האישי של הנאשם, והפנה לפסיקה באשר למדיניות הענישה.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם ביצע את העבירות בתיק העיקרי יחד עם אחרים, באופן מאורגן ומתוכנן, כשהחלק שלו באירוע היה חלק מהותי. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם גנב רכוש יקר ערך, לרבות ערך סנטימנטלי לבעליו, מתוך תאוות בצע, ולו הבעלים היו נמצאים בבית, היה עלול האירוע להסלים לאירוע אלים.

ב"כ המאשימה טען כי מעובדות כתב האישום בתיק שצורף לפיהן הנאשם תקף שוטרים, ניתן ללמוד על התנהגות אלימה ומסוכנת מצד הנאשם. הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, תקף, השתולל, וגרם לחבלות לשוטר, ולא חדל ממעשיו לאורך האירוע המתמשך, ועל אף שהוזעקו מספר שוטרים על מנת לרסנו, הנאשם התמיד להיאבק בהם.

ב"כ המאשימה טען כי מתחמי הענישה הינם: בעבירות בתיק העיקרי - בין 12 ל-24 חודשי מאסר, בעבירות בתיק האלימות נגד השוטרים - בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר, ובעבירת הסמים - ממספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר, וכל זאת בנוסף לרכיבי ענישה נלווים בדמות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ המאשימה טען כי אף שהנאשם הודה ונטל אחריות, ובכך חסך זמן שיפוטי, עברו הפלילי מלמד כי אינו מפיק לקח ואינו חושש מהחוק. לטענת ב"כ המאשימה, התסקיר של שירות המבחן מלמד שהנאשם מעורב בפעילות פלילית תוך שימוש מזדמן באלכוהול וסמים, ורמת הסיכון למעורבות בהתנהלות אלימה היא בינונית, הנאשם נמצא בהתדרדרות, התנהגותו אימפולסיבית, וסנקציות עונשיות שהוטלו עליו לא היוו מציבי גבול עבורו.

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת ההתפרצות, 10 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות נגד השוטרים, שיכללו את הפעלת המאסר על תנאי בן 3 חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם, ו-3 חודשי מאסר בגין עבירת הסמים, ובנוסף, הטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי בסכומים משמעותיים.

4. ב"כ הנאשם טען כי בתיק בגין העבירות נגד השוטרים, הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, ולא זכר כלל מה עשה במהלך האירוע, והביע חרטה על כך כבר בחקירתו במשטרה. ב"כ הנאשם טען כי אין מדובר בהתנהגות של עברייני, אלא בהתנהגות של צעיר שהמדינה כשלה בשיקומו. ב"כ הנאשם טען כי המאסר על תנאי בגין עבירת אלימות, שהינו בר הפעלה בתיק זה, הוטל על הנאשם על ידי בית המשפט לנוער בשנת 2008 בגין עבירה משנת 2007, ובנסיבות אלו ניתן להאריכו.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מכור לסמים, אולם, בהעדר עבר פלילי בעבירות סמים, ולאור הכמות הקטנה של הסמים, רף הענישה הוא הטלת מאסר על תנאי בלבד.

לטענת ב"כ הנאשם, מאחר שהנאשם היה מצוי תחת הצורך התמידי לעשן סמים, הוא היה זקוק לכסף זמין, וזה

היה המניע לעבירות הרכוש נשוא התיק העיקרי.

ב"כ הנאשם טען כי בשונה מיתר הנאשמים בתיק העיקרי, אשר כפרו במיוחס להם, הנאשם לקח אחריות על מעשיו, וחסך זמן שיפוטי רב, שכן בכתב האישום נכללו למעלה מ-20 עדי תביעה. ב"כ הנאשם טען כי בתיק העיקרי אין מדובר בנסיבות חמורות או בהתפרצות מתוחכמת, אלא כניסה לבית דרך החלון.

ב"כ הנאשם טען כי יש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בעברו הפלילי הכולל הרשעה אחת בלבד, ובהודאתו בכל המיוחס לו.

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה הרווחת לגבי מתחם הענישה בעבירות ההתפרצות הוא בין 12 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר, אך זאת כאשר מדובר בנסיבות חמורות מאוד ועבר פלילי מכביד, שלא כמו במקרה דנן, והפנה לפסיקה.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי על בית-המשפט לסטות לקולא ממתחם הענישה, לאור הנסיבות - העובדה שלנאשם אין עבר פלילי עשיר, הנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר, הודאתו וגילו הצעיר.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עצור מיום 1.1.04 בתיק אחר המתנהל נגדו בבית המשפט המחוזי, תקופה שלא ניתן לקזז מהתיק הנוכחי, אך יש להתחשב בכך, מאחר שבבקשת המעצר עד תום ההליכים שהוגשה נגדו בתיק של בית המשפט המחוזי נטען כי מסוכנותו נובעת עקב עבירות הרכוש בתיק העיקרי.

ב"כ הנאשם טען כי עונש המאסר בגין התיק העיקרי אינו צריך לחרוג מעבר ל-7 חודשי מאסר, ולא צריך לעלות על 10 חודשי מאסר בגין כלל התיקים, כולל הפעלת המאסר על תנאי או הארכתו.

לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש, ב"כ הנאשם הגיש בקשה כי יקוזזו ימי המעצר בגין התיק האחר מהמאסר שיושת על הנאשם, וזאת מהיום בו נודע לבית משפט זה כי הנאשם עצור בתיק האחר, ולחלופין, מהיום בו הדיון נדחה על פי בקשת הנאשם לצורך הסדר טיעון וצירוף התיק העיקרי והתיקים הנוספים לתיק האחר, הסדר שלא יצא בסופו של דבר לפועל, ולחלופי חלופין, ממועד הטיעונים לעונש.

הנאשם טען כי הוא מצטער על מעשיו, וביקש את התחשבות בית המשפט.

דיון והכרעה

5. הנאשם הורשע בתיק העיקרי ובתיקים שצורפו במגוון עבירות - עבירות נגד רכוש, עבירות אלימות נגד שוטרים ועבירת סמים.

תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", קבע את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה. בהתאם לעקרון זה, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

השלב הראשון, קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם.

השלב השני, בדיקה האם ראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא בשל שיקולי שיקום, או לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור.

השלב השלישי, קביעת העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעתו ובהתחשב בצורך בהרתעת הרבים, בנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות.

מדובר בשלושה כתבי אישום, המגלמים אירועים שונים ונפרדים, ועבירות מסוגים שונים. לכן, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאירועים בנפרד, ולאחר מכן, ניתן לקבוע עונש נפרד לכל האירועים או עונש כולל לכל האירועים.

עבירות הרכוש בתיק העיקרי

6. במעשי ההתפרצות והגניבה הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על תחושת הביטחון של הציבור וההגנה על הרכוש, הן של הציבור בכללותו והן של המתלוננים הספציפיים שהיו הקורבן לעבירות.

הערכים החברתיים המוגנים בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה אינם מתמצים רק בהגנה על הרכוש שנגנב במהלך ההתפרצות, אלא כוללים גם את הפגיעה בפרטיותו של האדם -

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקורבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצת באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (2008).

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של

'ביתי הוא מבצרי'. קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה של המערער ושכמותו".

ע"פ 3297/10 וולקוב נגד מדינת ישראל (2012).

ראה בהקשר זה גם רע"פ 244/10 קרופניק מיר נ' מדינת ישראל (2010).

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים באירוע נשוא התיק העיקרי מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית.

מדיניות הענישה הנוהגת הינה הטלת עונשי מאסר בפועל -

"...עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש".

רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (2011).

"ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה יידע וכי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחור סורג ובריה - כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור."

רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (2008).

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

רע"פ 10551/09 מרק ירובסקי נ' מדינת ישראל (2010).

הענישה הנוהגת בעבירות רכוש שכוללות קשירת קשר, התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו, כוללת קשת רחבה של ענישה. ראה לדוגמא -

רע"פ 509/11 סמיר אבו עדייה נ' מדינת ישראל (2011) - הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות לבית מגורים

בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית. לפי עובדת כתב האישום, הנאשם יחד עם אחר, התפרץ לבית מגורים, עלה לגג הבית, שבר את הרעפים ונכנס פנימה, שעה ששותפו ערך תצפית לכיוון הרחוב. הנאשם נטל כספת לאחר שעקר אותה ממקומה ועזב את המקום. לאחר מכן, הפר הנאשם את תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו במסגרת הליך המעצר. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, כמו כן, הפעיל מאסרים מותנים בני 12 חודשים ו-6 חודשים, חלקם בחופף וחלקם במצטבר, והורה כי בסך הכול הנאשם ירצה 18 חודשים מאסר בפועל, ובנוסף הוטלו מאסרים על תנאי. ערעורו של הנאשם נדחה על ידי בית המשפט המחוזי, וכך גם בקשת רשות הערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

רע"פ 4928/09 **זאב חדד נ' מדינת ישראל** (2009) - הנאשם הורשע בבית-משפט השלום בעבירה של כניסה לבית מגורים במטרה לבצע גניבה. הנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר, שתי תקופות של מאסר על תנאי, וכן הופעלו שני מאסרים על תנאי שעמדו נגדו, בני 12 חודשים כל אחד, בחופף ביניהם ובמצטבר למאסר שנגזר בתיק הנוכחי. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי, נדחה, מאידך, התקבל ערעור המדינה כנגד קולת העונש, והוחלט להפעיל את המאסרים על תנאי במצטבר, כך שתקופת המאסר הכוללת נקבעה על 36 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם.

ע"פ (מחוזי-נצרת) 1303/07 **טוקראס דוד נ' מדינת ישראל** (2008) - בית משפט השלום השית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, על נאשם שיחד עם חבריו פרץ לבית וגנב ממנו תכשיטים. בית המשפט המחוזי קבע: "**מעשים מסוג זה, גם כאשר הם נעשים כעבירה ראשונה, ללא רקע עברייני, מצדיקים ענישה מחמירה ומרתיעה, ובפרט כשלא נלווה להם הליך טיפולי, ואף לא הבעת נזקקות להליך שיחשוף את שורש הבעיה**". יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי החליט להקל בעונש המאסר ל-12 חודשים, לאור העדר עבר פלילי של הנאשם וגילו הצעיר.

ת"פ (מחוזי-ים) 20778-11-12 **מדינת ישראל נ' אלכס סלפית ואח'** (2013) - לנאשם 1 יוחסו מספר אישומים, ביניהם שני אישומים בגין קשירת קשר לביצוע פשע והתפרצות לבית מגורים. לגבי האישום הרביעי לפיו הנאשם 1 התפרץ לבית מגורים תוך קשירת קשר עם אחרים, פירוק מנעול הדלת, כניסה לבית וגניבת מחשב נייד ומחשב לוח, בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם הינו מאסר בפועל הנע בין חודשים ספורים לבין 24 חודשי מאסר.

לגבי האישום החמישי שעניינו קשירת קשר, התפרצות לדירת מגורים וגניבה, לפיו הנאשם 1 הגיע עם שני נוספים לבית מגורים, הסיט באמצעות מקל את מצלמות האבטחה של הבניין, נכנס לבית וגנב מתוכו תכשיטים, כסף מזומן בסך 10,000 דולר וארבעה מחשבים ניידים, ולמחרת היום, ניסה נאשם 1 למכור את המחשבים הניידים הגנובים, בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם הינו מאסר בפועל הנע בין חודשים ספורים לבין 20 חודשי מאסר.

ע"פ (מחוזי-חי') 35094-04-14 **אליהו בינימין ששון נ' מדינת ישראל** (2014) - הנאשם עמד לדין על שתי עבירות התפרצות וגניבה. על פי האישום הראשון הנאשם התפרץ לדירה דרך חלון חדר השינה, חיטט בחדרי השינה, וגנב כסף מזומן בסך של 4,000 ₪, ארנק שהכיל כרטיס אשראי וכסף מזומן בסך של 1,300 ₪, כסף זה, דרכון, קופסא שהכילה תכשיטי כסף וזהב ומכשיר טלפון נייד. על פי האישום השני, הנאשם התפרץ לדירה וגנב תיק אישי שהכיל פנקסי שיקים, תעודת זהות וכרטיס עבודה. הרכוש הגנוב נמצא בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם. בית

משפט השלום השית על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, והפעיל במצטבר עונש מאסר על תנאי בן 10 חודשים, סה"כ 30 חודשי מאסר, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך של 20,000 ש"ח.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, לא התערב בחומרת העונש, ואף סבר כי לאור נסיבות ביצוע העבירות ועברו הפלילי של הנאשם, העונש שהוטל עליו היה צריך להיות חמור יותר.

עפ"ג (מחוזי-חי') 41318-03-14 **מדינת ישראל נ' ציון לוי** (2014) - הנאשם עמד לדין בגין עבירת ניסיון התפרצות למקום מגורים, היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא וקשירת קשר לפשע. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם קשר בצוותא חדא עם שניים אחרים, קשר להתפרץ לדירה. לשם כך הצטיידו ברכב ובכלי פריצה שונים ונסעו לכיוון הדירה, כאשר הנאשם נהג ברכב. כאשר הגיעו הנאשמים לאזור הדירה, חדרו שני הנאשמים האחרים למרפסת הדירה, עקמו סורג אשר מחוץ לחלון ופתחו את החלון. באותה עת, הנאשם נשאר יושב ברכב והשגיח לבל יופרעו הנאשמים האחרים במלאכתם, אולם, שכן שהבחין בהם הפריע להשלמת ביצוע ההתפרצות.

בית המשפט המחוזי הפנה לפסיקת בית המשפט העליון, וקבע כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו היא מאסר בפועל, וכי העונשים יכולים להיות בטווח שבין 6 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי החמיר בעונש שהטיל בית משפט השלום, בקובעו כי לא הייתה הצדקה במקרה דנן לקבוע את עונשו של הנאשם על הרף הנמוך של המתחם ועל דרך של ביצוע עבודות שרות, ועונש המאסר הוחמר והועמד על 10 חודשים בפועל, אף שבפועל לא נגנב רכוש והנאשם לא היה זה שפרץ לדירה.

ב"כ הנאשם הפנה את בית-המשפט לאסופת פסיקה בה הענישה הייתה מקלה ולא כללה במאסר בפועל. מאחר שאסופת הפסיקה כללה פסקי דין רבים מאד, אתיחס רק למספר דוגמאות, ואבהיר מדוע שונה עניינו של הנאשם שבפני מאותם מקרים -

ת"פ (שלום-רחובות) 34881-11-12 **מדינת ישראל נ' משה סלח** (2013) - הנאשם התפרץ לדירה דרך החלון, פתח ארונות ומגירות ופיזר חפצים על הרצפה. בשונה מעניינו של הנאשם שבפני, הנאשם שם ביצע עבירת התפרצות בלבד, ללא קשירת קשר, וכן לא גנב חפצים מהדירה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבותיה נע בין מאסר על תנאי ל-16 חודשי מאסר בפועל. בשל עברו הנקי של הנאשם, גילו הצעיר, רצונו לחזור ולשרת בצבא, והמלצת שרות המבחן, בית המשפט השית עליו צו מבחן ומאסר על תנאי.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 260330-12-12 **מדינת ישראל נ' אלמוג יצחק** (2013) - הנאשם הורשע בכך שהתפרץ לדירה, קרע את רשת החלון, נכנס לדירה, חיטט בתכולת הארונות והמגירות השליכה לרצפה. גם במקרה זה, בשונה מעניינו של הנאשם שבפני, הנאשם שם ביצע עבירת התפרצות בלבד, ללא קשירת קשר וכן לא גנב חפצים מהדירה.

כמו כן, בשונה מעניינו, הוגש שם תסקיר הממליץ על הטלת צו מבחן, וכן הומלץ כי אם בית המשפט שוקל להטיל

מאסר, כי אז ראוי שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט ציין בגזר הדין כי העונש הראוי לעבירה הוא מאסר בפועל, לתקופה קצרה או ארוכה, על פי הנסיבות, ולא בדרך של עבודות שרות. בסופו של דבר, בית המשפט החליט שלא לנקוט בדרך טיפולית כהמלצת שרות המבחן, והשית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס.

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש, לאחר שהתקבל תסקיר חיובי משירות המבחן, אשר לא היה בפני בית משפט השלום, והפחית את תקופת המאסר ל-6 חודשים שירוצו בדרך של עבודות שירות.

בפסקי דין נוספים אליהם הפנה ב"כ הנאשם, הנאשמים שעמדו לדין עברו תהליך טיפולי מעמיק ומשמעותי, והיו בעלי סיכויי שיקום של ממש, ולכן בתי המשפט הדגישו כי החליטו שלא למצות את הדין עימם, להקל בעונשם ולחרוג ממתחם הענישה, כך שפסיקה זו אינה מייצגת את הענישה הנוהגת אלא את חריגיה. כך לדוגמא:

ת"פ (מחוזי-חי') 50704-01-11 **מדינת ישראל נ' רועי קפטה ואח'** (2013);

ע"פ (מחוזי-חי') 23718-12-12 **רביל איסקוב נ' מדינת ישראל** (2013);

ת"פ (שלום-עכו) 9843-12-12 **מדינת ישראל נ' נימר נבואני** (2013);

ת"פ (שלום-כ"ס) 4694-12-12 **מדינת ישראל נ' שמואל שרייר** (2013);

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 41351-08-11 **מדינת ישראל נ' סרגיי ליחוביצקי** (2014);

ת"פ (שלום-נצ') 8851-08-11 **מדינת ישראל נ' מוחמד זיינה** (2013).

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הללו עולה כי העבירות בוצעו בצוותא חדא עם הנאשמים האחרים, תוך תכנון מראש, הצטיידות ברכב שכור ובכלי פריצה. כמו כן, הנאשם וחבריו גנבו מהבית רכוש יקר, שכלל בעיקר תכשיטי זהב, חלקם משובצים ביהלומים ואבנים יקרות, בעלי ערך כספי משמעותי ובעלי ערך סנטימנטאלי לבעליהם.

רק חלק מהרכוש הגנוב נמצא בחזקת הנאשם וחבריו בעת שהם נתפסו על ידי השוטרים, ולכן נגרם גם נזק כספי לבעלים.

חלקו היחסי של הנאשם במעשה העבירה ומידת השפעה של אחר עליו אינה בין הנסיבות שנטענו או הוכחו. הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את מעשה העבירה, על פי הגרסה שמסר הנאשם בשירות המבחן, היא לשם עשיית רווח כספי קל, ועל פי טענת בא כוחו, לצורך מימון רכישת סמים. כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הרקע לביצוע מעשה העבירה טמון בקשיים אישיים של הנאשם, חברתו לחברה שולית ורצונו להשיג רווח כספי מידי.

לא נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול במעשיו או את משמעות מעשיו, הוא יכול היה

להימנע מהמעשים, והייתה לו שליטה מלאה עליהם.

לאור האמור, אני קובעת כי מתחם הענישה בגין עבירות הרכוש שביצע הנאשם בנסיבותיהן נע בין 12 חודשי מאסר ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וחובים כספיים.

עבירות האלימות נגד שוטרים בת"פ 20265-04-11

7. בעבירות האלימות שביצע הנאשם נגד השוטרים הוא פגע בערך החברתי שנועד לשמור על זכותו של הפרט לשלמות גופו ולשלמות נפשו, ומתן אפשרות לשוטרים, שהם נציגי מערכת אכיפת החוק, לבצע את תפקידם להשלטת הסדר הציבורי, מבלי להיות חשופים לאלימות. נקבע לא אחת בפסיקה כי פגיעה בשוטר הינה למעשה פגיעה בשלטון החוק.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות נגד שוטרים היא מדיניות מחמירה, לצורך העברת מסר של גמול, הרתעה וגיבוי -

"האיזון שערך בית המשפט המחוזי בין שיקולי הענישה השונים הינו ראוי והעונש שהושת על המערערים הולם ומשקף איזון נכון בין חומרת מעשיהם לבין נסיבותיהם האישיות. מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות ההתנהגות הראויות שיש להקפיד עליהן".
ע"פ 8704/08 סמי הייב ואח' נ' מדינת ישראל (2009).

"איננו סבורים שניתן לחלוק על עמדת ב"כ המדינה, לפיה ראויים השוטרים להגנה מתאימה שהרי תפקידם לשמור על הסדר ולאכוף את החוק. אם העונשים בגין פגיעה בשוטרים במילוי תפקידם יהיו מתונים וקלים יתר על המידה, עלול הדבר להתפרש, חלילה, כמסר שלילי, לפיו פגיעה מעין זו איננה מעשה חמור, ואזי עלולים השוטרים למצוא עצמם חשופים לאלימות בבואם למלא את תפקידם, מבלי שאלימות זו תתקל בתגובה העונשית הראויה, שהשוטרים זקוקים לה כהגנה, לצורך האפשרות למלא את התפקידים המוטלים עליהם כחוק".
ע"פ (מחוזי-חי') 3365/03 מדינת ישראל נ' אינגידאטש (2004).

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים חברתיים אלו הינה ברמה בינונית, לאור העובדה שלגבי אחד השוטר המדובר בניסיון תקיפה ולא בתקיפה בפועל, ולאור העובדה שהחבלות שנגרמו לשוטר השני לא ניו חבלות חמורות.

אפרט מספר גזרי דין בהם נדונו נאשמים בעבירה של תקיפת שוטר -

ע"פ (מחוזי-חי') 337-06-11 **מדינת ישראל נ' איתי כהן** (2011) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בעבירה של תקיפת שוטר, לאחר שדחף את השוטר שניסה לעכבו, תקף אותו באגרופים ונגח בו, וגרם לו חתך ונפיחות בשפה והמטומה בסנטר, ואף איים על השוטר. הנאשם נדון למאסר על תנאי בן 10 חודשים, קנס ופיצוי, וכן הוטל עליו צו פיקוח, לאחר שבית המשפט התרשם כי הוא נמצא בהליך שיקום. ערעור המדינה על גזר הדין התקבל, וזאת על אף החרטה שהביא הנאשם, עברו הפלילי שאינו מכביד, התהליך החיובי בו הוא מצוי והמלצת שרות המבחן, והעובדה שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם כאשר מתקבל ערעור המדינה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל, ולא בעבודות שירות.

רע"פ 2974/12 **איתמר נגר נ' מדינת ישראל** (2012) - הנאשמים, שהינם אחים, הורשעו על פי הודאתם בעבירות של תקיפה והכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו, בכך שנאשם 2 ניסה לחטוף את רישיון הנהיגה שלו מידי שוטרים ונאשם 1 שניסה לעזור לאחיו, הנאשם 2, דחף שוטרת, ניסה למשוך אותה לאחור וגרם לה כאב חד בצווארה ובגב, וכן דחף שוטר נוסף.

שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם 1, בין היתר בשל גילו הצעיר, היעדר עברו הפלילי, הבעת חרטה מצידו והודאתו במעשים המיוחסים לו.

בית משפט השלום גזר על הנאשם 1 - 5 חודשי מאסר על תנאי וקנס, ועל הנאשם 2 - 4 חודשי מאסר על תנאי וקנס. ערעור שהוגש על ידי הנאשמים נדחה על ידי בית המשפט המחוזי.

בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם 1 נדחתה על ידי בית המשפט העליון, בקובעו כי מעשי הנאשמים חמורים ומבטאים זלזול בחוק. לאחר בחינת מכלול השיקולים, בית המשפט העליון סבר כי יש להעדיף את אינטרס ההגנה על שלום הציבור וביטחונו והצורך להגן על שלוחי הציבור הפועלים בשם החוק על פני האינטרס האישי של הנאשם.

ע"פ (מחוזי-מרכז) 4131-12-07 **נח יעקב נ' מדינת ישראל** (2008) - הנאשמים, אב ובנו, הורשעו על פי הודאתם בעבירות של תקיפת שוטר והנאשם 1 גם בעבירה של התנגדות למאסר. במועד האירוע השתמש הנאשם 1 באלימות נגד שוטרים באופן שהכה, סטר ואף נשך שוטרים שהוזעקו לאולם אירועים בו נכח יחד עם בנו. הנאשמים היו באותה שעה בגילופין.

בית משפט השלום החליט שלא למצות את הדין עם הנאשם 1, והטיל עליו עונש של 6 חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. על הנאשם 2 הוטל עונש של חודש מאסר בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי. ערעורו של הנאשם 1 לבית המשפט המחוזי נדחה.

ת"פ (שלום-חד') 4184-10-08 **מדינת ישראל נ' איסי רובינוב** (2009) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפה והפרעה לשוטרים, לאחר שבעט, ירק והכה שוטרים שביקשו לעצור אותו, עת היה בגילופין. בית משפט השלום גזר על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות כספית.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 5256/08 **מדינת ישראל נ' אריה דהן** (2012) - בית משפט השלום הרשיע את הנאשם על פי הודאתו בעבירה של תקיפת שוטר, עת מנע משוטרים לפגוש את בנו שאושפז בטיפול נמרץ בבית החולים לאחר שנדקר, וגרם לחבלות לשוטרים.

בית משפט השלום גזר על הנאשם חודשיים מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

לאור כל האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בעבירות בתיק זה נע בין מאסר על תנאי ברף התחתון לבין 6 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הללו עולה כי הנאשם ניסה לתקוף את אחד השוטרים, ותקף בפועל שוטר שהוזעק לעזרה. כאמור לעיל, הנזק שגרם לשוטר שהותקף הוא שטף דם ביד ואודם בפנים, כלומר, חבלות לא חמורות. הנאשם היה באותה עת תחת השפעת אלכוהול, ולכן לא שלט באופן מלא במעשיו. כאשר הנאשם נעצר ונחקר במשטרה, הוא טען כי אינו זוכר דבר מהאירוע, אך מיד הביע צער וחרטה על הפגיעה בשוטרים. זאת ועוד, מדובר בעבירות שנעברו לפני למעלה מארבע שנים.

עבירת הסמים ב-ת"פ 19200-12-12

8. בביצוע עבירת החזקת הסמים שלא לצריכה עצמית פגע הנאשם בערך חברתי של הגנה על שלום הציבור מפני פגיעתם הקשה של סמים מסוכנים. החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ואף לצריכה עצמית פוגעת בבריאות הציבור וחושפת אותו לנזקים הנלווים משימוש בסמים, ולעבירות נוספות המבוצעות לצורך מימון רכישת הסם. הפגיעה שפגע הנאשם בערכים החברתיים אינה מן הרף הגבוה לאור כמות וסוג הסם.

מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה בעבירת החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, מתחשבת בצורך במאבק בנגע הסמים שהוגדר כמלחמת חורמה (ע"פ 6029/03 **מדינת ישראל נ' שמאי**, פ"ד נח(2) 734).

לשם בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, אסקור מספר פסקי דין, העוסקים בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, אם כי, ברוב המקרים שלהלן, כמות הסם שהוחזקה הייתה גדולה מזו שיוחסה לנאשם בתיק שבפני -

ת"פ (מחוזי-מרכז) 2456-07-10 **מדינת ישראל נ' תבל** (2011) - הנאשם 2 הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של החזקת זרעים של צמח הקנאביס, שלא לצריכה עצמית ושלא כדין, במשקל של 16.25 גרם. לאור העדר עבר פלילי ולאור הסדר טיעון בין הצדדים, הוטלו על הנאשם 2 - 10 חודשי מאסר על תנאי.

ת"פ (שלום-ק"ג) 33690-02-12 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר אפלמן** (2003) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה של החזקת סם מסוג חשיש שלא לצריכה עצמית ושלא כדין, במשקל של 47.434

גרם נטו. לאחר בחינת הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, ולאור תסקיר חיובי, גזר בית המשפט על הנאשם 4 חודשי מאסר על תנאי, התחייבות כספית, צו של"צ וצו מבחן.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 3858/09 **מדינת ישראל נ' וקנין** (2013) - נאשם 3 הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת סם מסוג חשיש שלא לצריכה עצמית ושלא כדין, במשקל של 62.37 גרם, וכן בעבירות רבות נוספות. במסגרת גזר הדין בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה זו נע בין מאסר על תנאי לבין 3 חודשי מאסר וקנס בהיקף של אלפי שקלים.

ת"פ (שלום-פ"ת) 51123-01-12 **מדינת ישראל נ' חוטריאנסקי** (2014) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של החזקת סם מסוג חשיש שלא לצריכה עצמית, במשקל של 99.5 גרם נטו. בית משפט השלום גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר והפעיל בנוסף 3 חודשי מאסר על תנאי, כך שסך הכול הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס כספי, פסילה בפועל מהחזקת רישיון נהיגה, ופסילה על תנאי.

בנסיבות ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם יש לקחת בחשבון כי מדובר בסם מסוג חשיש, שנחשב סם "קל" מבין הסמים המסוכנים, וכן במשקל הקרוב למשקל של החזקת סם לצריכה עצמית.

סוג הסם ומשקלו יכול להיחשב בגדר נסיבה הקשורה בביצוע העבירה בהקשר של "הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה" או "הנזק שנגרם מביצוע העבירה", כאמור בסעיף 40ט (א) (3) ו- (4) שתוקן במסגרת סעיף 113 לחוק העונשין.

גם בפסיקת בתי המשפט מקובל לנקוט במדיניות שונה בין אלה המבצעים עבירות בסמים מסוג הרואין וקוקאין לבין אלה המבצעים עבירות דומות בסם מסוג חשיש או קנבוס - **"אין לגזור גזירה שווה מרמת הענישה ההולמת את התוצאות הקשות הכרוכות בשימוש בסמים הקשים - ובראשם ההירואין והסמים הסינתטיים - לזו שיש לנקוט כלפי עברייני החשיש"** (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 200 (1995)).

עם זאת, נקבע בפסיקה כי כאשר עסקינן בעבירות סמים, ואף בסמים המוגדרים כ"קלים", יש להעניק משקל בכורה לאינטרסים הציבוריים, וביניהם שיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים, על פני נסיבות אישיות של הנאשם -

"אכן, הסם לגביו נעברו העבירות בהן הורשעו המשיבים נחשב סם "קל". יחד עם זאת, סם מזיק הוא והמחוקק מצא לאסור השימוש בו בפקודה. מקובלת עליו עמדת המדינה כי אין להקל ראש בעבירות הנוגעות לסמים המוגדרים כ"קלים". המאבק בנגע הסמים צריך להיות מכוון גם נגד השימוש בסמים קלים ובפגיעתם של אלה ביחידים ובחוסנה של החברה כולה אין להמעיט. העובדה שסמים אלה הפכו אולי נפוצים גם בקרב מי שהעבריינות אינה להם דרך חיים ובעיקר בקרב צעירים אינה צריכה להביא להתייחסות מקלה עם אלה המבקשים לעשות רווח מנפוצות השימוש בסמים אלה ותורמים להגעת הסם אל קהל ה"צרכנים" [...]. חומרת העבירה, הנגזרת במידה רבה מכמות הסם בה

מדובר, צריכה גם היא לבוא לידי ביטוי ראוי, וכך גם הצורך להרתיע את היחיד ואת הציבור מפני שליחת ידם בתחום זה המניב רווח קל. המאבק בנגע הסמים מחייב כי ההתייחסות לכל החוליות בשרשרת המסתיימת בהגעת הסם לציבור תהא מחמירה ועל כל מי שמהווה חוליה מחוליות השרשרת לדעת כי הוא נוטל על עצמו את הסיכון שבנשיאה בעונש המשקף את חומרת העבירות שביצעו ואשר משקף את הנזק שבמעשיהם לחברה".

ע"פ 2000/06 מדינת ישראל נ' ויצמן (2006); ור' גם ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל (2011).

מתחם העונש ההולם את העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, בנסיבות דנן, נע בין מאסר על תנאי לבין חודשיים מאסר, וכן ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס, ובחלק מהמקרים גם פסילת רישיון נהיגה בפועל ו/או על תנאי.

האם יש לחרוג ממתחמי העונש ההולם

8. בנוסף לקביעת מתחמי העונש ההולם, על בית המשפט מוטלת החובה לבחון האם ראוי לחרוג מכך לקולא או לחומרה (ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (2013); ע"פ 3498/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל (2014)).

אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה בעניינו של הנאשם כי יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה, שכן, הנאשם לא החל בכל הליך שיקומי מאז נפתח נגדו התיק העיקרי בחודש נובמבר 2012 ולאורך כל ההליך המשפטי בתיק העיקרי, ועד למעצרו בחודש ינואר 2014. הנאשם אף התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן במסגרת צו פיקוח מעצר ולכן בוטל הצו. כמו כן, תסקיר שירות המבחן אינו מצביע על כל אופק שיקומי ואינו ממליץ על הליך טיפולי כלשהוא, למרות נזקקות הנאשם.

כמו כן, לא מצאתי כי הנסיבות מצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם לחומרה מטעמי הצורך בהגנה על שלום הציבור, לאור הערכת שרות המבחן כי רמת הסיכון מהנאשם לביצוע עבירות נוספות הינה ברמה בינונית, ואף ב"כ המאשימה לא טען לכך.

לפיכך, יש לקבוע את העונש במתחמי העונש ההולם המפורטים לעיל, בהתאם לעיקרון המנחה, כאמור בתיקון 113 לחוק העונשין.

בחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם

9. כפי שעולה מהפסיקה שהובאה לעיל, ומפסיקה רבה נוספת, כמו גם מתיקון 113 לחוק העונשין, עקרון הענישה האינדיבידואלי קובע כי כל נאשם יענש על פי חטאו ועל פי נסיבותיו האישיות המיוחדות, ולבית המשפט ניתן שיקול דעת לקביעת העונש ההולם לנאשם הנדון בפניו (ע"פ 5106/99 סעידי אבו-ניג'מה נ' מדינת ישראל (2000), רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל (2009)).

על נסיבותיו האישיות של הנאשם ניתן ללמוד מתוך תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, גיליון הרישום הפלילי, טיעוני ב"כ הנאשם, ודברי הנאשם בבית המשפט.

אפנה לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, לשם קביעת העונש המתאים לנאשם זה -

(1) הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, לרבות בשל גילו - הנאשם הוא אדם צעיר, יליד שנת 1990, עלה ארצה יחד עם משפחתו בשנת 1994.

בעת ביצוע העבירות בתיק העיקרי ובתיק שצורף נשוא עבירת החזקת הסם שלא לצריכה עצמית הנאשם היה בן 22 שנים. בעת ביצוע העבירות בתיק שצורף נשוא עבירות האלימות נגד השוטרים הנאשם היה בן 20 שנים בלבד, דהיינו, כפי שהוגדר בפסיקה, היה בגדר קבוצת "בגירים-צעירים".

בשנת 2006 הוריו של הנאשם נפרדו, ובשנת 2009 אביו נפטר. טרם המעצר הנאשם התגורר עם אמו. לאור מצבה הכלכלי הדחוק של משפחתו, ולאור מעצרו של הנאשם מזה חודשים רבים, הטלת קנס כספי כבד על הנאשם תפגע בו ובמשפחתו.

(2) הנאשם הביע בוושה וצער על מעשיו, לקח עליהם אחריות, הודה בביצוע העבירות מיד עם תחילת ההליכים המשפטיים וחסך זמן שיפוטי יקר.

(3) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה - לא נטען כי הנאשם ניסה לתקן את התוצאות של איזה מן העבירות שביצע.

(4) נסיבות חייו של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירות - מתסקיר שירות המבחן עולות נסיבות משפחתיות מורכבות. כאמור, העבירות נשוא התיק העיקרי בוצעו על רקע רצון הנאשם להרוויח כספים באופן מידי, עקב נטייתו לריצוי חברתי, והשימוש בסמים ואלכוהול, והעבירות נגד השוטרים בוצעו עת הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול.

(5) לחובת הנאשם הרשעה אחת מבית המשפט לנוער, בגין עבירות של דרישת נכס באיומים, היזק לרכוש במזיד, גניבה, תקיפה והפרת הוראה חוקית שנעברו בשנת 2007. בגזר הדין שניתן בשנת 2008, הוטל על הנאשם עונש מאסר על תנאי למשך 3 חודשים שלא יעבור עבירות של דרישת נכס בכוח, איומים, גניבה, היזק לרכוש

במידה או עבירת אלימות אחרת מכל סוג, כן הוטלו עליו קנס ופיצוי (טל/1 ו-טל/2). מאחר שהנאשם עמד לדין רק פעם אחת בעבר, אין מדובר בנאשם שעברו הפלילי עשיר.

(6) עוד ובנוסף, יש לקחת בחשבון כי במסגרת התיק העיקרי התנהלו הליכי מעצר, והנאשם שהה תקופה לא מבוטלת במעצר בית מלא, ובהמשך, במעצר בית חלקי. זאת ועוד, יש לקחת בחשבון כי זהו מאסרו הראשון של הנאשם.

בקשת ההגנה להארכת המאסר על תנאי

10. יש לדחות את הבקשה להארכת המאסר על תנאי בן 3 חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם. הכלל בסעיף 55 לחוק העונשין קובע כי נאשם שהורשע בעבירה נוספת בשלה הוטל עונש מאסר על תנאי, יופעל נגדו עונש המאסר על תנאי. חריג לכלל זה מצוי בסעיף 56(א) לחוק העונשין, המסמיך את בית המשפט להורות על הארכת או חידוש תקופת התנאי, אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי, ומטעמים שיירשמו.

"הרעיון, שביסוד ההוראה המאפשרת לבית המשפט להאריך את תקופת המאסר-על-תנאי, הוא לתת לעבריין הזדמנות לחזור למוטב, גם לאחר שחזר ונכשל פעם אחת נוספת, אם לדעת בית המשפט מן הראוי להאריך-אף עם העבריין; וכישלון אחד נוסף אינו זהה עם עבירה אחת נוספת במובן הטכני המצומצם של המונח "עבירה" אלא במשמעות הרחבה של התנהגות פלילית, הנובעת מהחלטה אחת ומדחף פלילי אחד, גם אם יש בה בהתנהגות, מבחינה טכנית, עבירות אחדות. מטבעו של עניין אין להגדיר דברים אלה מראש, ועל בית המשפט יהא להעריך ולקבוע בכל מקרה ומקרה שלפניו, אם מדובר בכישלון חד פעמי או יותר מכך. סביר להניח, כי בדרך כלל ניתן לראות בהתנהגות הפלילית משום כישלון חד פעמי, כאשר מדובר במערכת עובדות אחת, שבוצעה בהזדמנות רצופה אחת (ראה:נ פרופ' א' אנקר, מאסר על תנאי (אוניברסיטת בר-אילן, תשמ"א) 102 ואילך, ש' וסרקרוג, "סמכות בית המשפט להאריך תקופת התנאי" משפטים ד (תשל"ב-ל"ג) 130, 137-138).

ע"פ 89/81 טוביה מסווריני' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 501, 503-504 (1981); ר' גם רע"פ 7391/08 יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל (2009).

אמנם, אנו נמצאים כיום 6 שנים לאחר מועד גזר הדין במסגרתו הוטל המאסר על תנאי, אולם, האירוע של האלימות נגד השוטרים, המפעיל את התנאי, אירע כשנה וחצי לאחר מועד גזר הדין. כתב האישום נגד הנאשם הוגש מספר חודשים לאחר האירוע, בשנת 2011, אך ההליכים בתיק נמשכו זמן רב מאד וזאת רק בשל התנהלותו של הנאשם - אי התייצבותו לדיונים, ובקשותיו לדחות את הדיונים.

לאחר שנתתי דעתי באשר לכלל הנסיבות ולטיעוני ב"כ הנאשם, שפורטו לעיל, סבורני כי אין המקרה שבפני נמנה עם המקרים בהם לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי. יחד עם זאת, אקח בחשבון את הנסיבות, לרבות התקופה שחלפה מאז הטלת המאסר על תנאי ומאז מועד מתן גזר הדין, בכך שחלק מתקופת המאסר על תנאי תחפוץ את תקופת המאסר שתושט על הנאשם.

בקשת ההגנה לקיזוז ימי מעצר

11. במהלך תקופה של כשנה מאז הגשת כתב האישום בתיק העיקרי, התקיימו הליכי גישור, ומשלא צלחו, והנאשם כפר במיוחס לו, הועבר התיק לשם קביעת מועד להוכחות.

ביום 1.1.14, הנאשם נעצר בגין תיק המתנהל נגדו בבית המשפט המחוזי, וכאמור, נכון להיום הוא עדיין נתון במעצר.

מאז שהנאשם חזר בו מכפירתו בתיק העיקרי וצירף את התיקים, שמיעת הטיעונים לעונש נדחתה מספר פעמים, לפי בקשת הנאשם, שהיה מעוניין להגיע להסדר טיעון כולל בתיקים אלו ובתיק של בית המשפט המחוזי. למרבה צער של הנאשם, ניסיונותיו להגיע להסדר כולל לא צלחו, והוא נותר עצור בגין העבירות בתיק שהוגש נגדו בבית המשפט המחוזי.

אין מקום להורות על קיזוז תקופת מעצר זו או את חלקה מתקופת המאסר שיש להשית על הנאשם. אם וכאשר ייגזר דינו של הנאשם על ידי בית המשפט המחוזי, יהיה רשאי בית המשפט המחוזי להורות על קיזוז ימי המעצר מן המאסר, אם ימצא זאת לנכון.

מתקופת המאסר יש לקזז את ימי המעצר בהם שהה הנאשם בתיק העיקרי ובתיק שצורף.

סוף דבר

12. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנהוגה, ומאחר שאני סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש כולל בגין כל העבירות שביצע, אני גוזרת על הנאשם את העונשים, כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 14 חודשים.

יופעל המאסר על תנאי בן 3 חודשים שניתן נגד הנאשם ב-ת"פ 570/07 של בית המשפט לנוער בראשון לציון, באופן שחודש מתוך המאסר על תנאי ירוצה במצטבר לעונש המאסר וחודשיים ירוצו בחופף.

סה"כ ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל. מהמאסר בפועל יקוזזו ימי מעצרו כדלקמן:

בתיק העיקרי - מיום 11/11/2012 ועד ליום 24/12/2012 (מ"י 24164-04-10).

בתיק שצורף ת"פ 20265-04-11 - מיום 20/4/2010 עד ליום 23/4/2010 (מ"י 29048-04-10).

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירת רכוש מסוג פשע או עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע או עבירה על פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירת רכוש מסוג עוון או כל עבירת אלימות.

ד. קנס בסך של 2,500 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.2.15.

ה. פיצוי בסך של 2,500 ₪ לבעלי הדירה אליה הנאשם פרץ נשוא התיק העיקרי, אריאלה ודורון חיים, עדי התביעה 1 ו-2.

הפיצוי יופקד על ידי הנאשם בקופת בית המשפט עד ליום 1.12.14 ויועבר אליהם על ידי המזכירות.

ב"כ המאשימה יידע את בעלי הדירה על הפיצוי שנפסק לזכותם.

ו. לבקשת המאשימה ובאין התנגדות מצד ב"כ הנאשם אני מורה כי הסמים שנתפסו במסגרת התיק שצורף, ת"פ 19200-12-12, יושמדו. הטלפון הסלולארי והכסף המזומן (סך של 120 ₪) שנתפסו במסגרת ת"פ 19200-12-12 יחולטו.

ז. הכספים שהופקדו על ידי הנאשם, וככל שהופקדו על ידו, במסגרת הליכי המעצר (בתיק מ"י 24164-04-10 ובתיק מ"י 29048-04-10) יועברו על-ידי המזכירות לב"כ הנאשם עו"ד אלון קריטי.

ב"כ הנאשם מתבקש לוודא כי הנאשם יקבל ממזכירות בית המשפט שוברים לתשלום הקנס והפיצוי.

לתשומת לב שב"ס - כדי לתת לנאשם סיכוי לעתיד טוב יותר, ולהפחית סיכון לעבריינות חוזרת, אם הנאשם יביע רצון כן להשתתף בקבוצה טיפולית לגמילה מהתמכרויות או לקבוצה טיפולית בנושא אלימות, מומלץ לשלב בטיפול, והכל בהתאם לשיקול דעתם המקצועית של גורמי הטיפול בכלא.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום י"ב תשרי תשע"ה, 06/10/2014 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוח, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בעניין הנאשם 3

לפנים משורת הדין, ולבקשת ב"כ הנאשם, יידחה מועד תשלום הקנס ליום 1/1/2016.

ניתנה והודעה היום י"ב תשרי תשע"ה, 06/10/2014 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוח, שופטת

הוקלדעלידיאילינאלון